

Το μέλλον της Ρωσίας και το τέλος του κόσμου

(Από την ομιλία του ιερομονάχου πατρός **Σεραφεΐμ Ρόουζ**, στη συνάντηση της νεολαίας της εκτός Ρωσίας Ορθόδοξης Ρωσικής Εκκλησίας, στο Σαν Φρανσίσκο στις 3/8/1981).

Κάθε Ορθόδοξος Χριστιανός παίρνει θέση ανάμεσα σε δύο κόσμους: Αυτό τον ξεπεσμένο κόσμο στον οποίο προσπαθούμε να εργαστούμε για την σωτηρία μας, και τον άλλο κόσμο, τον Ουράνιο, την Πατρίδα που μας περιμένει, για την οποία και αγωνιζόμαστε, και αν διάγωμε με αληθινή χριστιανική ζωή, μας δίνεται η χάρη του Θεού να ζούμε μέρα με τη μέρα, μέσα στη χριστιανική αρετή και αγάπη.

Αλλά ο «κόσμος» είναι τόσο πολύ κοντά μας. Συχνά και πραγματικά στις ημέρες μας συνήθως ξεχνάμε τα Επουράνια. Η πίεση της εκκοσμίκευσης είναι τόσο δυνατή σήμερα που χάνουμε την επαφή με το τι είναι η χριστιανική ζωή καθ' ολοκληρίαν.

Ακόμα και αν παρακολουθούμε τις εκκλησιαστικές ακολουθίες συχνά, και θεωρούμε τους εαυτούς μας ενεργά μέλη της Εκκλησίας, πολύ συχνά ο εκκλησιασμός μας είναι κάτι εξωτερικό, περιορισμένος στις θαυμάσιες ακολουθίες και τον μεγάλο πλούτο της Ορθόδοξης παραδοσιακής λατρείας, και χάνει την αληθινή εσωτερική του θεώρηση, ότι η Ορθοδοξία είναι η πίστη που μπορεί να σώσει την ψυχή μας στην αιωνιότητα ...

Ζούμε στους καιρούς για τους οποίους μας προειδοποίησε ο Κύριός μας στο Ευαγγέλιο, ότι η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί (Ματθαίος 24,12), στους έσχατους καιρούς, όπου το Χριστιανικό Ευαγγέλιο το οποίο είχε ληφθεί με τόση αγάπη από τους πρώτους Χριστιανούς, έχει γίνει μόνον ένα μικρό μέρος της κοσμικής ζωής που οι περισσότεροί μας διάγουν, αντί να είναι το κέντρο και το νόημα της ζωής μας, όπως πράγματι θα ήταν αν εμείς νοιώθαμε τι είναι αληθινά η πίστη μας...

Στο δέκατο ένατο και εικοστό αιώνα, στη Ρωσία, πριν την επανάσταση του 1917, υπήρξαν προφητείες πνευματικών ανθρώπων, που όχι μόνο προειδοποιούσαν για τον ερχομό του αθεϊσμού στη Ρωσία και την εποχή του αίματος και της δουλείας που αυτός (ο αθεϊσμός) εισήγαγε στον κόσμο, αλλά επίσης προλέγοντας τι θα μπορούσε να συμβεί στη Ρωσία μετά από αυτή την εποχή, εάν οι ορθόδοξοι Ρώσοι μετανοίωναν για τις αμαρτίες που τον παρήγαγαν. Ας κοιτάξουμε γι αυτό σε αυτές τις προφητείες και τον τρόπο που είναι οριοθετημένες, το τι συμβαίνει στη Ρωσία σήμερα. Ας κοιτάξουμε όχι από το επιδερμικό σημείο παρατήρησης των λαϊκών νέων περιοδικών, αλλά βαθύτερα, και να προσπαθήσουμε να δούμε κάτι από αυτό που συμβαίνει στην ψυχή, στην καρδιά της Ρωσίας, και τι πρέπει να αναμένεται εκεί σύμφωνα με αυτές τις προφητείες, και σύμφωνα με τη γνώση εκ των περισσοτέρων γενικών προφητειών που προειδοποιούν για το τι θα συμβεί πριν το τέλος του κόσμου.

Το τέλος του κόσμου

Αλλά γιατί θα έπρεπε να μιλήσουμε για το τέλος του κόσμου; Ζούμε πράγματι στους έσχατους καιρούς του κόσμου αυτού; Γιατί συρράπτομε μαζί με το μέλλον της Ρωσίας και το τέλος του κόσμου;

Ακόμη και ανεξάρτητοι συγγραφείς μιλούν για τους "αποκαλυπτικούς" καιρούς μας. Και αλήθεια, τα προβλήματα τα οποία πιέζουν τον κόσμο σήμερα - η εξάντληση των αποθεμάτων και των τροφίμων, ο υπερπληθυσμός, τα τέρατα που δημιουργήθηκαν από τη σύγχρονη τεχνολογία και ειδικότερα τα όπλα που μπορούν να καταστρέψουν ολόκληρες χώρες ή ακόμη και ολόκληρο τον πληθυσμό της γης - όλα είναι σημείο για το πλησίασμα μίας κρίσης στην ανθρώπινη ιστορία, εντελώς ξεχωριστής από οτιδήποτε ο κόσμος έχει ποτέ δει, - και ίσως χωρίς υπερβολή να προδιαγράφει το τέλος της ζωής πάνω στην Γη.

Την ίδια στιγμή θρησκευτικοί ομιλητές, προσβλέπουν στην άνθηση των μη Χριστιανικών θρησκευτικών κινήσεων στους καιρούς μας, και προβλέπουν μία "**Νέα Εποχή**" στην οποία μία καινούργια θρησκευτική συνείδηση θα κυριαρχήσει στον ανθρώπινο νου, και βάζουν τέλος στην δισχιλιετή βασιλεία της Χριστιανοσύνης. Οι αστρολόγοι αναφέρονται στην "Εποχή του Υδροχόου", η οποία νομίζουν ότι ξεκινάει περίπου στο 2.000. Ακόμη και το πλησίασμα μόνο του έτους 2000 είναι ικανό να σκορπίσει σε πολλά μυαλά την ιδέα μίας καινούργιας εποχής, κάπως διαφορετικής από όλη την υπόλοιπη ανθρώπινη ιστορία.

Μεταξύ πολλών, **μη** Ορθοδόξων Χριστιανών, αυτές οι ιδέες παίρνουν τη μορφή μιας

διδασκαλίας που ονομάζεται **χιλιασμός** ή "**millenarianism**", η πίστη ότι ο Χριστός πρόκειται σύντομα να έρθει στη Γη, και να βασιλεύσει εδώ ακριβώς, με τους Αγίους του για 1000 χρόνια πριν από το τέλος του κόσμου. Η διδασκαλία αυτή είναι μια αίρεση, η οποία αντικρούστηκε από τους πρώτους πατέρες της Εκκλησίας, και έχει την αρχή της σε κακή ερμηνεία του βιβλίου της Αποκαλύψεως.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει ότι **η βασιλεία του Χριστού με τους Αγίους του, όταν ο διάβολος δέθηκε για χίλια χρόνια** (Αποκάλυψη 20,3) **είναι η περίοδος που ζούμε τώρα, η συνολική περίοδος με το χίλια να είναι ένας αριθμός που συμβολίζει την ολότητα μεταξύ της πρώτης και Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού.** Σε αυτήν την περίοδο οι Άγιοι βασιλεύουν με τον Χριστό μέσα στην Εκκλησία Του, αλλά αυτή είναι μια **Μυστική Βασιλεία**, διότι δεν πρόκειται να επεκταθεί προς τα έξω, με την πολιτική σημασία που δίνουν οι χιλιαστές. Σε αυτήν την περίοδο ο διάβολος είναι πραγματικά δεσμευμένος - που σημαίνει ότι εμποδίζεται από την εξάσκηση της αρρωστημένης βούλησης του εναντίον της ανθρωπότητας - και οι πιστοί που ζουν τη ζωή της Εκκλησίας και λαμβάνουν τα Άγια Μυστήρια του Χριστού ζουν μια ευλογημένη ζωή, προετοιμάζοντας τους εαυτούς τους για το Αιώνιο Ουράνιο Βασίλειο. Οι μη ορθόδοξοι, που δεν έχουν Άγια Μυστήρια, και δεν έχουν γευτεί την αληθινή ζωή της Εκκλησίας, δεν μπορούν να καταλάβουν τη Μυστική Βασιλεία του Χριστού και έτσι ψάχνουν για μια **πολιτική και εξωτερική βασιλεία.**

Και έτσι συμβαίνει ώστε το μέλλον του κόσμου, στο οποίο η Ρωσία προφανώς θα έχει μια κεντρική θέση, να περιβάλλεται με ιδέες είτε του τέλους του κόσμου με μια φυσική σημασία, είτε του τέλους του πολιτισμένου κόσμου, όπως τον ξέρουμε τώρα, και του ερχομού μιας **"Νέας Εποχής"** με σχεδόν παραδεισένιες απολαύσεις.

Κάποιοι έχουν διερμηνεύσει τη τοποθέτηση της Ρωσίας στη νέα εποχή με όρους από την αίρεση του χιλιασμού. Πραγματικά εάν κοιτάξουμε κλειστά στη διδασκαλία του κομμουνισμού η οποία ήδη έχει πάρει θέση στη ρωσική κοινωνία τα τελευταία 60 χρόνια, μπορούμε να δούμε ότι αποτελεί μία ιδιόζουσα έκδοση της χιλιαστικής νοοτροπίας. Διδάσκει ότι μία ολότελα νέα ιστορική εποχή αρχίζει με τον κομμουνισμό, και ότι όταν ο κομμουνισμός τελικά κυβερνήσει τον κόσμο, θα υπάρξει παγκόσμια ευτυχία, και ελευθερία του ανθρωπίνου γένους από οτιδήποτε το έχει περιορίσει στο παρελθόν, συμπεριλαμβανομένης και της θρησκείας.

Σήμερα μετά από εξήντα χρόνια κομμουνιστικής εμπειρίας στη Ρωσία και μιας μικρότερης περιόδου σε άλλα έθνη, μπορούμε να δούμε πόσο ανόητη είναι η πίστη στα δόγματα του κομμουνισμού. **Η πραγμάτωση του κομμουνισμού δεν είναι παράδεισος στη γη, αλλά Gulag. Το ανθρώπινο γένος δεν έχει καθόλου ελευθερωθεί. Αντιθέτως υποδουλώθηκε χειρότερα από ποτέ πριν.** Αλλά η Ρωσία, η πρώτη χώρα που δέχτηκε την εμπειρία του κομμουνιστικού ζυγού, είναι επίσης η πρώτη χώρα που πρόκειται να ξυπνήσει από αυτόν και να διασωθεί. Παρόλη την συνεχή διακυβέρνηση της κομμουνιστικής τυραννίας στη Ρωσία, ο αθεϊσμός όμως δεν έχει καταλάβει την ψυχή της Ρωσίας και το θρησκευτικό ξύπνημα που μπορούμε να δούμε τώρα στη Ρωσία είναι αναμφισβότως μόνο η αρχή από κάτι απέραντο και θεϊκό: Την ανάνηψη της ψυχής ενός ολόκληρου έθνους από την αρρώστια του αθεϊσμού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Ρωσία σήμερα μπορεί να μιλάει με λόγο με βαρύτητα προς όλο τον κόσμο, ο οποίος είναι παρασυρμένος στο ίδιο μονοπάτι του αθεϊσμού, από τον οποίο ξυπνάει η Ρωσία. Και αυτός είναι ο λόγος που το μέλλον της Ρωσίας είναι τόσο στενά συνδεδεμένο με το μέλλον όλου του κόσμου, από θρησκευτικής άποψης.

Το τέλος του κόσμου στις χριστιανικές προφητείες.

Πριν στραφούμε ειδικά στις προφητείες για τη Ρωσία θα ήθελα να συνοψίσω την Χριστιανική Ορθόδοξη διδασκαλία για το τι πρόκειται να συμβεί ακριβώς πριν το τέλος του κόσμου. Αυτό θα μας δώσει ένα πλαίσιο για να τοποθετηθούμε στις προφητείες αναφορικά με το μέλλον της Ρωσίας.

Τα γεγονότα πριν το τέλος του κόσμου περιγράφονται σε έναν αριθμό χωρίων των Αγίων Γραφών. Στό στο 24ο κεφάλαιο του Ματθαίου και παράλληλα χωρία από άλλα Ευαγγέλια, στο πλείστον του βιβλίου της Αποκαλύψεως, ειδικά στο κεφάλαιο οκτώ και επέκεινα, το δεύτερο κεφάλαιο της Β΄ προς τους Θεσσαλονικείς, Β΄ Πέτρου κεφάλαιον 3, μερικά κεφάλαια από το βιβλίο του προφ. Δανιήλ, και άλλα αποσπάσματα.

Η Αποκάλυψη περιγράφει αυτά τα γεγονότα σε μια σειρά οραμάτων, μερικών λαμπρών και θετικών σε σχέση με την εκπλήρωση της Δικαιοσύνης του Θεού και την σωτηριάν των εκλεκτών του, και μερικών σκοτεινών και αρνητικών σε σχέση με τις τρομερές πληγές που θα έρθουν στη γη από τις αμαρτίες του ανθρωπίνου γένους. Μερικές φορές εμείς σήμερα δίνουμε έμφαση στη σκοτεινή και αρνητική πλευρά, βλέποντας την αύξηση του κακού γύρω μας, αλλά αυτό συμβαίνει

από την ολιγοπιστία μας και την εκκοσμίκευσή μας - πρέπει να κοιτάξουμε τη συνολική εικόνα.

Όσο ο καιρός του τέλους αυτού του κόσμου πλησιάζει, είναι αληθές ότι θα υπάρξουν μεγάλες δοκιμασίες, τέτοιες που ο κόσμος δεν έχει ποτέ ξαναζήσει (Ματθαίος 24,21), θα υπάρξουν πείνες, αρρώστιες, σεισμοί, πόλεμοι και ακοές πολέμων, διωγμοί, ψευδοπροφήτες και ψευδοχριστοί, και η αγάπη των πολλών, συμπεριλαμβανομένων των χριστιανών, θα ψυχρανθεί. Αλλά αυτή την εποχή το Ευαγγέλιο θα μεταδοθεί σε όλα τα έθνη, και αυτοί που θα υπομείνουν ως το τέλος, με τη χάρη του Χριστού, θα σωθούν.

Η διαβολική και ψεύτικη θρησκεία θα μεσουρανή κατά την βασιλεία του Αντιχρίστου, ενός παγκόσμιου ηγέτη που θα φαίνεται ότι θα φέρνει ειρήνη στην ακαταστασία του κόσμου και θα φαίνεται να είναι σαν Χριστός που ήρθε πίσω στη Γη για να βασιλεύσει από τον ξαναφτιαγμένο Ναό της Ιερουσαλήμ.

Αλλά θα υπάρξουν αυτοί που βλέπουν πέρα από αυτή την απάτη. Συγκεκριμένα θα επανεμφανισθούν οι δύο προφήτες που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη, ο **Ηλίας** για να μεταστρέψει στην πίστη τους Εβραίους, και ο **Ενώχ** για να επιστρέψει τα άλλα έθνη. Η σύντομη βασιλεία του Αντιχρίστου - μόνο 3,5 έτη - θα τερματισθεί με τον ερχομό του Χριστού από τον Ουρανό, προηγούμενου του Σταυρού του, και αυτός ο κόσμος θα αναλωθεί από το πυρ και θα ανανεωθεί πλήρως, ενώ τον ίδιο καιρό τα σώματα των νεκρών θα εγερθούν από τους τάφους και θα ξαναενωθούν με τις ψυχές, προκειμένου να παραστούν στο τελικό Κριτήριο του Θεού. Τώρα κάτω από αυτό το γενικό υπόβαθρο των γεγονότων των εσχάτων καιρών, ας κοιτάξουμε τις προφητείες που αφορούν την Ρωσία.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Τον 19ο αιώνα στη Ρωσία ένας αριθμός προφητών - και ακόμη λαϊκών που έβλεπαν μακριά σαν τον Ντοστογιέφσκι - προείδαν την Επανάσταση που ερχόταν στη Ρωσία σαν αποτέλεσμα απιστίας, εκκοσμίκευσης, και μιας εντελώς τυπικής διάθεσης προς την Ορθοδοξία, αποστερημένης από την ζέουσα και με αυτοθυσία πίστη που η Ορθοδοξία απαιτεί.

Κάποιοι το είδαν σε γενικές γραμμές, σαν μία τρομερή θεομηνία έτοιμη να καλύψει την Ρωσική γη. Όπως έκανε ο **επίσκοπος Θεοφάνης ο έγκλειστος** όταν κοίταξε στα υπολείμματα της αληθινής χριστιανικής πίστης σε τόσο πολλούς ανθρώπους και απόρησε: Σε εκατό χρόνια τι θα έχει απομείνει από την Ορθοδοξία μας;

Άλλοι είδαν ειδικότερα την φοβερή επανάσταση, η οποία επρόκειτο να εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. Έτσι ο **Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης** είπε σε ένα κήρυγμά του που εκφωνήθηκε στα 1904: Ρωσία, εάν απομακρυνθείς από την πίστη σου, όπως πολλοί από την τάξη των διανοουμένων έχουν ήδη απομακρυνθεί, δεν θα είσαι πλέον Ρωσία, ούτε Αγία Ρωσία. Και εάν δεν υπάρξει μετάνοια στον ρωσικό λαό, τότε το τέλος του κόσμου είναι κοντά. Ο Θεός θα πάρει τον ευλαβέστατο Τσάρο και θα στείλει ένα μαστίγιο, στα πρόσωπα ασεβών, ψυχρών, φίλαυτων κυβερνητών, που θα πλημμυρίσουν όλη τη γη με αίμα και δάκρυα. (Father John of Krostandt, 50th Anniversary Book, Utica, NY, 1958).

Αυτή είναι η κατάσταση στην οποία ο κόσμος τώρα ευρίσκεται (1981), με σχεδόν μισόν από αυτόν βουτηγμένο στο αίμα και στην διαρκή τυραννία που άρχισε το 1917 με την ρωσική επανάσταση. Υπάρχει καμία ελπίδα για ανάκαμψη ή απλά ο αθεϊσμός θα κατακτήσει όλο τον κόσμο και θα εγκαταστήσει το Βασίλειο του Αντίχριστου; Έχουμε πολλούς λόγους να αμφιβάλλουμε ότι τα μελλοντικά γεγονότα θα είναι τόσο απλά όσο αυτό. Δια δύο κυρίως λόγους: διότι η κατ' εξοχήν χώρα που άρχισε τη βασιλεία του αθεϊσμού, η Ρωσία, περνάει τώρα από μία θρησκευτική αφύπνιση, που ήδη είναι ένα εμπόδιο στην εξάπλωση του αθεϊσμού, και επειδή ο Αντίχριστος, σύμφωνα με την Ορθόδοξη προφητεία, δεν θα είναι ένας απλός άθεος τύραννος σαν τον Στάλιν, αλλά ένα θρησκευτικό πρόσωπο, που περισσότερο θα πείσει τον κόσμο παρά θα τον εξαναγκάσει να τον αποδεχτεί.¹

Οι Άγιοι άνθρωποι που ζούσαν στην Ρωσία, στην αρχή της επανάστασης προειδοποιούσαν για την αποκαλυπτική θέση αυτού του γεγονότος και ήξεραν ότι θα είναι μια μακριά και δύσκολη δοκιμασία για τον Ρωσικό λαό. Αλλά επίσης προείδαν ότι θα υπάρξει ένα τέλος σε αυτήν την δοκιμασία.

Ο Άγιος Αλέξιος από το Ερημητήριο του Ζωσιμά, που ήταν ο Μοναχός που σχεδίασε τον λαχνό που εξέλεξε τον Πατριάρχη Τύχωνα, άκουσε κόσμο να φωνάζει έξω από την εκκλησία στο Μοναστήρι του Chudon (αυτό συνέβη τους πρώτους μήνες, μέσα στη σύγχυση της επανάστασης): «Η Ρωσία χάθηκε! Η Αγία Ρωσία χάθηκε!» Σ' αυτό απάντησε: «Ποιος είναι αυτός που λέει ότι η Ρωσία χάθηκε, ότι έχει καταστραφεί; Όχι – όχι δεν έχει χαθεί, δεν έχει καταστραφεί και δεν πρόκειται να καταστραφεί, αλλά ο Ρωσικός λαός πρέπει να καθαρισθεί από τις αμαρτίες του μέσα από μεγάλες δοκιμασίες. Καθένας πρέπει να προσεύχεται και θερμά να μετανοεί. Αλλά η

Ρωσία δεν καταστράφηκε και δεν θα καταστραφεί». (Orthodox Russia, 1970, No1)

Ο στάρτης Ανατόλιος ο νεώτερος της Όπτινα, στις πρώτες - πρώτες ημέρες της επανάστασης, τον Φεβρουάριο του 1917, έκανε μια προφητεία υπό τον τύπον μιας έντονης εικόνας, για το μέλλον της Ρωσίας: «Θα συμβεί μια καταιγίδα. Και το Ρωσικό πλοίο θα θρυμματισθεί σε κομματάκια. Αλλά ο κόσμος θα μπορεί να σωθεί ακόμη και σε σχίζες ή θρύμματα. Και δεν θα καταστραφούν όλοι. Καθένας πρέπει να προσεύχεται, καθένας να μετανοεί και να προσεύχεται θερμά. Και τι συμβαίνει μετά από μια καταιγίδα; ... Θα γίνει γαλήνη». Σ' αυτό όλοι είπαν: «Αλλά δεν υπάρχει πλέον πλοίο, είναι κομμένο κομματάκια, έχει καταστραφεί, όλα έχουν καταστραφεί». «Δεν είναι έτσι» είπε ο μπάτιουσκα. Ένα μεγάλο θαύμα του Θεού θα γίνει! Και όλες οι σχίζες και τα θρύμματα, με την θέληση του Θεού και την Δύναμή Του, θα έρθουν το ένα δίπλα στο άλλο και θα ξαναενωθούν, και το πλοίο θα ξανακτισθεί στην προηγούμενη ομορφιά του και θα συνεχίσει το δρόμο του, όπως έχει προορισθεί από τον Θεό. Και αυτό θα είναι ένα θαύμα – απόδειξη για τον καθ' ένα». (Orthodox Russia, 1970, No1)

Ο γέροντας Βαρνάβας της Σκήτης της Γεθσημανή, μίλησε πριν την επανάσταση για την καταστροφή που θα ερχόταν πάνω στην Ρωσία και τον ανελέητο διωγμό εναντίον της Ορθόδοξης Πίστης. Είπε: «Οι διωγμοί εναντίον της Πίστewς θα αυξηθούν μέσα σε μια στιγμή. Θα είναι ανήκουστων οδύνων και σκότους, και σχεδόν όλες οι εκκλησίες θα κλεισθούν. Αλλά όταν θα φαίνεται στους ανθρώπους ότι είναι αδύνατο να αντέξουν περισσότερο, τότε θα έρθει ανακούφιση. Θα υπάρξει μία ανθοφορία. Εκκλησίες θα αρχίζουν επίσης να κτίζονται. **Αλλά αυτό θα είναι μία ανθοφορία πριν το τέλος**». (προσωπικό γράμμα προς τον N. Kieter)

Ο μεγαλόσχημος Μοναχός Αριστοκλής, όχι πολύ πριν τον θάνατό του τον Αύγουστο του 1918, είπε ότι «τώρα διερχόμεθα τους καιρούς πριν τον Αντίχριστο, αλλά η Ρωσία θα ανακάμψει. Θα υπάρξει πολλή κακοπάθεια, πολλά βάσανα. Όλη η Ρωσία θα γίνει μία φυλακή, και καθένας πρέπει μεγάλως να παρακαλεί τον Κύριο για συγχώρηση. Κάθε ένας πρέπει να μετανοεί για τις αμαρτίες του και να φοβάται να κάνει και την ελάχιστη αμαρτία, αλλά να παλεύει, αντιθέτως, να κάνει καλό, ακόμη και το μικρότερο. Διότι και το φτερό από μία μύγα έχει βάρος, και επειδή οι κρίσεις του Θεού είναι ακριβείς, και όταν ακόμη και το ελάχιστο καλό στο ζυγό υπερτερήσει, τότε ο Θεός θα φανερώσει το έλεός Του πάνω στην Ρωσία». Δέκα μέρες πριν το τέλος της ζωής του, είπε ότι «το τέλος θα έρθει δια της Κίνας. (Η επιδρομή από τα βδελυρά έθνη είναι σημάδι του αμετάκλητου τέλους, και κατά τον Άγιο Ανδρέα τον διά Χριστόν σαλό – Λ.Μ.Δ.). Αλλά θα γίνει (πριν εννοείται-ΛΜΔ) μία εντελώς ασυνήθιστη έκρηξη, και ένα θαύμα από τον Θεό θα δειχθεί φανερά. Και θα υπάρξει μία εντελώς διαφορετική ζωή, αλλά όλα αυτά δεν θα κρατήσουν πολύ...» (Orth. Russia, 1969, #21)

Ο γέροντας Νεκτάριος της Όπτινα, στα 1920 προφήτεψε: «**Η Ρωσία θα εγερθεί, και υλικά δεν θα είναι υγιής, αλλά πνευματικά θα είναι υγιής, και στην Όπτινα θα υπάρχουν ακόμη επτά φωστήρες, επτά στύλοι**». (I. M. Kontzevich, Optina Monastery and its Epoch, Jordanville, 1973).

Ο αρχιεπίσκοπος Θεοφάνης του Poltava, συνόψιζε στα χίλια εννιακόσια τριάντα τις προφητείες που είχε λάβει από διάφορους γέροντες σαν αυτές: «Με ρωτάτε για το κοντινό μέλλον και για τους έσχατους καιρούς. Δεν μιλάω από δικά μου, αλλά δίνω την αποκάλυψη των Γερόντων: Ο ερχομός του Αντίχριστου μοιάζει να είναι πολύ κοντά. Ο χρόνος που μας χωρίζει από αυτόν θα μπορούσε να μετρηθεί σε χρόνια ή σε δεκαετίες. Αλλά πριν τον ερχομό του Αντιχρίστου η Ρωσία θα πρέπει πάλι να αποκατασταθεί, - να είσθε σίγουροι, - **για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Και στην Ρωσία θα υπάρξει ένας Τσάρος (=βασιλιάς) εκλεγμένος από τον ίδιο τον Κύριο**. Θα είναι ένας άνθρωπος με ζέουσα πίστη, μεγάλο μυαλό και σιδερένια θέληση. Αυτό έχει αποκαλυφθεί γι αυτόν. Θα περιμένουμε την εκπλήρωσιν των όσων έχουν αποκαλυφθεί. Κρίνοντας από διάφορα σημάδια δεν πρόκειται να αργήσει. Εκτός αν από τις αμαρτίες μας ο Κύριος και Θεός ακυρώσει ότι έχει υποσχεθεί. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του λόγου του Θεού, αυτό επίσης μπορεί να συμβεί». (The Orthodox Word, 1969)

Έτσι πρέπει να δούμε, σύμφωνα με τις προφητείες αυτών των Θεοπνεύστων ανδρών (συνεχίζει ο π. Σεραφείμ Ρόουζ), στα επόμενα χρόνια της εκατονταετίας, μια βέβαιη, ήδη αναμενόμενη αποκατάσταση της Αγίας Ρωσίας, και ακόμη (μετά) ένα Ορθόδοξο Τσάρο, **για μία σύντομη περίοδο**, όχι πολύ πριν από τον ερχομό του Αντιχρίστου και το τέλος του κόσμου. Αυτό (η ανάδειξη του ευσεβούς Τσάρου) θα είναι κάτι θαυμαστό και όχι ένα απλό συνηθισμένο ιστορικό γεγονός.

Αλλά καθ' όμοιον τρόπο, είναι κάτι που εξαρτάται από τον ίδιο τον Ρωσικό λαό. Διότι ο Θεός πάντα ενεργεί μαζί με την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Ακριβώς όπως η Νινευί σώθηκε όταν οι άνθρωποι μετανόησαν και η προφητεία του Ιωνά για την καταστροφή αποδείχθηκε ψευδής, έτσι επίσης οι προφητείες για την αποκατάσταση της Ρωσίας θα αποδειχθούν ψευδείς, εάν δεν

υπάρξει μετάνοια στο λαό της Ρωσίας.

Ο μακαρίας μνήμης **Αρχιεπίσκοπος Ιωάννης Μαξίμοβιτς**, του οποίου ο τάφος είναι εδώ, στον καθεδρικό ναό που σήμερα πρωί έγιναν οι ακολουθίες, διείσδυσε βαθειά στη σημασία της Ρωσικής επανάστασης και την εξόντωση τόσο μεγάλου πλήθους Ρώσων. Στην έκθεσή του προς όλη τη διασπορά στο Sobor, στην Γιουγκοσλαβία, το 1938, έγραψε: "Ο Ρωσικός λαός σαν σύνολο, έχει επιτελέσει μεγάλες αμαρτίες οι οποίες είναι η αιτία για τα παρόντα δεινά. Οι ιδιαίτερες αμαρτίες του είναι επιορκία και βασιλοκτονία. Οι δημόσιοι και στρατιωτικοί ηγέτες απαρνήθηκαν την υπακοή και την νομιμοφροσύνη τους στον Τσάρο ακόμη και πριν την παραίτησή του, σπρώχνοντας τα μετέπειτα γεγονότα από τον Τσάρο, ο οποίος δεν ήθελε το αιματοκύλισμα της χώρας. Και ο κόσμος ανοικτά και με επευφημίες, χαιρέτησε αυτό το γεγονός, και πουθενά δεν εξέφρασε ανοικτά την αντίθεσή του σ' αυτό..."

Βέβαια η βασιλοκτονία, ο φόνος του κεχρισμένου Τσάρου, δεν είναι το μόνο αμάρτημα που βαρύνει επί του Ρωσικού λαού. Αυτό το έγκλημα είναι, καθώς ήταν, ένα σύμβολο της πτώσης της Ρωσίας μακριά από το Χριστό και την αληθινή Ορθοδοξία, μία διαδικασία που κράτησε στο περισσότερο του 19ου και 20ου αιώνα, και που μόνο τώρα, πιθανόν, ξεκίνησε να αναστρέφεται...

Μία σπουδαία προφητεία για το μέλλον της Ρωσίας ήταν γνωστή σε ελάχιστους πριν την Επανάσταση. Ήταν τόσο τολμηρή που ο εκκλησιαστικός λογοκρίτης δεν θα επέτρεπε να τυπωθεί. Βρέθηκε στην ίδια συλλογή του **Μοτοβίλωφ** που έδωσε στον κόσμο την περίφημη "Συνομιλία" του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ περί της αποκτήσεως του Αγίου Πνεύματος. Η προφητεία, η οποία τώρα εμφανίστηκε σε μερικές εκτυπώσεις στην τελευταία δεκαετία, προειδοποιεί για **την επανεμφάνιση του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ** πριν το τέλος του κόσμου. Εδώ είναι ότι είπε ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ στον Μοτοβίλωφ:

"Πολλές φορές άκουσα από το στόμα του μεγάλου ευαρέστου στον Θεό Γέροντος, πατρός Σεραφείμ, ότι δεν θα έκειτο στο Σάρωφ με το σώμα του. Και τόλμησα μόνος εγώ (ο Μοτοβίλωφ) να τον ρωτήσω: "Μπάτιουσκα (παπούλη), καταδέχεσαι να μας λες συνεχώς ότι το σώμα σου δεν θα κείται στο Σάρωφ. Μήπως αυτό σημαίνει ότι οι Μοναχοί (της Μονής του Σαρώφ) θα το απομακρύνουν;

"Θεοφιλέστατε, ο Κύριος και Θεός είχε καθορίσει ότι εγώ, ο ταπεινός Σεραφείμ, θα έπρεπε να ζήσω αρκετά περισσότερο από 100 χρόνια. Αλλά επειδή μετά από καιρό οι επίσκοποι θα γίνουν τόσο ολιγόπιστοι που θα ξεπεράσουν στην ολιγοπιστία τους Ρωμιούς επισκόπους της εποχής του (αυτοκράτορας) Θεοδοσίου του Μικρού, ώστε δεν θα πιστεύουν πλέον στο κυρίαρχο δόγμα της Χριστιανικής Πίστης (της Αναστάσεως -Λ.Μ.Δ.), γι' αυτό φάνηκε ευάρεστο στον Κύριο να πάρει εμένα, τον ταπεινό Σεραφείμ, από την πρόσκαιρη ζωή, άχρι καιρού, και μετά να με επανεμφανίσει. Και η επανεμφάνισή μου θα είναι κάπως σαν το ξύπνημα των Επτά Παίδων στο σπήλαιο της Οχλίδος στις ημέρες του Θεοδοσίου του μικρού".

"Έχοντας αποκαλύψει σε μένα αυτό το μεγάλο και φοβερό μυστήριο, ο μεγάλος Γέροντας με πληροφόρησε ότι μετά την επανεμφάνισή του θα πήγαινε από το Σάρωφ στο Ντιβέγιεβο και από εκεί θα ξεκινούσε το κήρυγμα για την μετάνοια όλου του κόσμου. Για το κήρυγμα αυτό και την θαυμαστή του επανεμφάνιση (ακολουθούμενη από θαύματα εννοείται -Λ.Μ.Δ.), ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων θα προσέλθουν από όλα τα μέρη της Γης. Το Ντιβέγεβο θα γίνει Λαύρα, η Βερτυάνοβα πόλι και η Αρζαμάς επαρχία." Και φτάνοντας να κηρύξει μετάνοια στο Ντιβέγεβο, ο μπάτιουσκα Σεραφείμ, θα αποκαλύψει τέσσερα Άγια λείψανα σε αυτό, και μετά την αποκάλυψή τους, αυτός ο ίδιος θα τοποθετηθεί ανάμεσά τους. **Και ύστερα, σύντομα, θα έρθει το τέλος όλων...**

Μία άλλη φορά, ο Άγιος Σεραφείμ, μίλησε στο Μοτοβίλωφ για **τα αφορώντα την πνευματική κατάσταση των τελευταίων Χριστιανών** που θα απομείνουν να πιστεύουν (αληθινά) στο Θεό πριν το τέλος του κόσμου:

"Και στις ημέρες αυτής της μεγάλης θλίψης, από την οποία δεν θα σωζόταν κανείς άνθρωπος, αν για χάρη των εκλεκτών δεν περιεκόπτοντο αυτές οι ημέρες, σ' αυτές τις ημέρες, οι πιστοί που θα έχουν απομείνει πρόκειται να βιώσουν οι ίδιοι, κάτι σαν αυτό που βιώθηκε από τον ίδιο τον Κύριο, όταν κρεμάμενος επί του Σταυρού, όντας τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, αισθάνθηκε τον Εαυτό του τόσο εγκαταλειμένο από τη Θεότητά Του, που εκραύγασε προς αυτήν: "Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλειπες;"

Οι τελευταίοι Χριστιανοί επίσης, θα βιώσουν στον εαυτό τους μία παρόμοια εγκατάλειψη της ανθρώπινης φύσεώς τους από την Χάρη του Θεού. Αλλά μόνο για μια πολύ σύντομη περίοδο, μετά το πέρασμα της οποίας, ο Κύριος δεν θα καθυστερήσει να εμφανισθεί με όλη τη Δόξα Του, και με όλους τους Αγίους Αγγέλους μαζί Του. Και τότε θα ολοκληρωθεί σε όλη την πληρότητά του κάθε τι που προορίσθηκε προ των αιώνων από την προαιώνια βουλή της Αγίας Τριάδος. (The Orthodox Word, 1973, No 50.)

Η ομιλία αυτή ποτέ δεν τυπώθηκε στη Ρωσία, και μόλις είναι γνωστή εκεί σήμερα (το 1981, εννοείται - ΛΜΔ).

Σε ένα γράμμα από ένα ιερέα, που δόθηκε στη δημοσιότητα κατά την πρώτη έκδοση του περιοδικού **Nadezhda**, που περιέγραφε την επίσκεψή του στο Σάρωφ και στο Ντιβέγεβο, και την ανακάλυψή του ότι η Αγία Ρωσία είναι ακόμη ζωντανή, και ότι Μοναχές από το Κοινόβιο του Ντιβέγεβο (που κλείστηκε στα 1926) ζουν ακόμη εκεί, υπάρχει η παρακάτω προφητεία από μία γηραιά γυναίκα, την Ευδοκία, που μόλις είχε μεταλάβει την Θεία κοινωνία: «Σύντομα, πολύ σύντομα, εδώ στο Ντιβέγεβο, θα γίνει μία γιορτή. Τώρα δεν απομένουν πολλά χρόνια, μα μήνες και ημέρες από το άνοιγμα του Μοναστηριού και την επίσημη ανακήρυξη της εύρεσης των λειψάνων τεσσάρων Αγίων: Αυτό του Αγίου (Σεραφεΐμ), της ιδρύτριας του Ντιβέγεβο Αλεξάνδρας, της μάτουςκα (μητέρας) Μάρθας, και της ευλογημένης Ευδοκίας που βασανίσθηκε και σκοτώθηκε από τους αθεϊστές. Ο Άγιος με προστάζει: Πες σ' αυτόν και σε κανένα άλλον... ότι σύντομα, πολύ σύντομα και το Μοναστήρι θα ανοίξει, και τα Άγια λείψανα θα βρεθούν... Με προστάζει να σου πω ότι, χωρίς ενδοιασμό, πρέπει να έρθεις εδώ για το άνοιγμα του Μοναστηριού και για τα Άγια λείψανα". (Nadezhda, 1977, No1).

Στο βιβλίο στο οποίο με περισσότερες λεπτομέρειες περιγράφονται τα γεγονότα που πρόκειται να συμβούν στο τέλος του κόσμου, την Αποκάλυψη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, στο άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας, η οποία προηγείται από την τελική πληγή που πρόκειται να έρθει πάνω στο ανθρώπινο γένος, έχει γραφεί ότι υπήρξε **σιγή εις τον Ουρανό** για το διάστημα μισής ώρας (Αποκ. 8,1). Μερικοί το έχουν εξηγήσει ότι σημαίνει μια σύντομη περίοδο ειρήνης πριν τα τελικά γεγονότα της παγκόσμιας ιστορίας - και επώνυμα την σύντομη περίοδο της αποκατάστασης της Ρωσίας, όταν το κήρυγμα της μετανοίας παγκοσμίως θα ξεκινήσει με τη Ρωσία - αυτού του "νέου, τελικού κόσμου" τον οποίο ακόμη και ο Ντοστογιέφσκι ήλπιζε ότι η Ρωσία θα μπορούσε να προσφέρει στον κόσμο. (Ομιλία του Pushkin, Το ημερολόγιο ενός συγγραφέως, tr. Boris Brasol, New York, George Braziller, 1954).

Κάτω από τις παρούσες παγκόσμιες συνθήκες, όπου τα γεγονότα από μία χώρα γίνονται γνωστά σε όλο τον κόσμο σχεδόν στιγμιαία, και όπου η Ρωσία καθαρισμένη από το αίμα των μαρτύρων της πράγματι έχει μια καλύτερη ευκαιρία από τις άλλες χώρες να αφυπνισθεί από τον ύπνο του αθεϊσμού και της απιστίας - μπορούμε πράγματι να συλλάβουμε την δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Όπως ο π. Δημήτριος Ντούνκο, και άλλοι είπαν, δεν μπορεί το αίμα των αναριθμητών μαρτύρων να μείνει αναξιοποίητο. Χωρίς αμφιβολία είναι ο σπόρος για την μεγάλη άνθηση της αληθινής Χριστιανοσύνης.

... Η Διασπορά θα πρέπει να μεταστραφεί στο μονοπάτι της μετανοίας, και έχοντας λάβει συγχώρεση για τον εαυτό της μέσω της προσευχής προς τον Θεό και μέσω της πνευματικής (συνολικής) αναγεννήσεως της, θα γίνει ικανή επίσης να δώσει αναγέννηση στο υπόλοιπο του υποφέροντος έθνους μας.

Έτσι οι Ρώσοι του εξωτερικού, ζώντας την αληθινή ζωή της Ορθοδοξίας, θα μπορούσαν ήδη να προετοιμάζουν τον τρόπο που το κήρυγμα της μετανοίας του Αγίου Σεραφεΐμ, θα μεταδιδόταν σε όλο τον κόσμο. Κατά κάποια προέκταση, αυτό συμβαίνει και μάλιστα μπορεί κάποιος να αρχίσει να βλέπει παράλληλα με την Ορθόδοξη αναγέννηση στη Ρωσία, μια γενική Ορθόδοξη αφύπνιση στην Αμερική και σε άλλες χώρες εκτός Ρωσίας.

Αλλά όλα εξαρτώνται από τον καθέναν από μας. Εάν εμείς αφυπνισθούμε και ζούμε στην αληθινή Ορθόδοξη ζωή, τότε η Αγία Ρωσία θα αποκατασταθεί. Αν όχι, τότε ο Θεός μπορεί να αποσύρει τις υποσχέσεις Του. Ο αρχιεπίσκοπος Ιωάννης (Μαξίμοβιτς) είχε τελειώσει την έκθεσή του στο Sobor το 1938, με μία προφητεία και μια ελπίδα, ότι θα υπάρξει ένα αληθινό Πάσχα στη Ρωσία το οποίο θα λάμψει ενώπιον όλου του κόσμου, πριν το έσχατο τέλος όλων και την έναρξη της παγκόσμιας Βασιλείας του Θεού (κατά τη 2^α Παρουσία -ΛΜΔ).

Σημ. (ΛΜΔ): Επεξηγήσεις - αναφορές από διάφορες πηγές, σε κάποια σημεία του παραπάνω κειμένου:

- **Η συγκλονιστική ιστορία των επτά παιδών:**

Η συγκλονιστική ιστορία των επτά παιδών στην Έφεσο φανερώνει την αλήθεια ότι ο θάνατος είναι ένας μεγάλος ύπνος, όπως άλλωστε και ο ύπνος είναι ένας μικρός θάνατος. Ο Χριστός κατήργησε τον θάνατο, αλλά επέτρεψε να υπάρχει ο πρόσκαιρος χωρισμός της ψυχής από το σώμα, από μεγάλη αγάπη και φιλανθρωπία, για να μη γίνη το κακό αθάνατο. Και όπως οι επτά Παιδες εξύπνησαν από τον ύπνο, στον οποίον είχαν παραδοθεί κατά παραχώρηση του Θεού, **τριακόσια εβδομήντα δύο χρόνια**, έτσι όλοι οι άνθρωποι θα αναστηθούν κατά την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Έζησαν τον 3ο αιώνα μ.Χ., στα χρόνια του διώκτη των Χριστιανών Δεκίου. Αφού μοίρασαν

όλα τα υπάρχοντά τους στους πτωχούς, μπήκαν σε μια σπηλιά και παρακάλεσαν τον Θεόν να τους πάρη κοντά του και να μην επιτρέψη να παραδοθούν στον ειδωλολάτρη βασιλέα. Ο Δέκιος όταν ήλθε στην Έφεσο, ζήτησε να παρουσιαστούν μπροστά του και να θυσιάσουν στα είδωλα. Όταν πληροφορήθηκε ότι “απέθαναν” σε μια σπηλιά, διέταξε να φράξουν το στόμιό της. Έτσι ενώ έμειναν να κοιμούνται τόσα πολλά χρόνια, όταν εξύπνησαν νόμισαν ότι είχαν κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ. Εξύπνησαν κατά τα χρόνια της βασιλείας Θεοδοσίου του μικρού, τότε που μια αίρεση υποστήριζε ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών. Έτσι, ο Θεός φανέρωσε με το θαύμα αυτό, ότι κατά τον ίδιο τρόπο θα αναστηθούν όλοι οι κεκοιμημένοι κατά την ημέρα της Κρίσεως.

Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα χαρακτηριστικά τους δεν αλλοιώθηκαν καθόλου από τον χρόνο, αλλά ούτε και τα ρούχα τους είχαν υποστή την παραμικρή φθορά από την υγρασία της σπηλιάς. Στο “Μικρό Ευχολόγιο” της Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπάρχει “Ευχή των Επτά Παίδων εις ασθενή και μη υπνούντα”, η οποία διαβάζεται από τον Ιερέα σε όσους έχουν προβλήματα με τον ύπνο.

Όταν ξύπνησαν από τον βαθύ αυτόν ύπνο, αισθάνθηκαν να πεινούν και ένας από αυτούς βγήκε, αφού εν τω μεταξύ είχε αποφραχθεί το στόμιο του σπηλαίου, και κατέβηκε στην Έφεσο να ψωνίσει τρόφιμα. Τότε έγινε κάτι το ασυνήθιστο. Τον περικύκλωσαν πολλοί από τους κατοίκους της πόλεως και ζητούσαν να μάθουν που βρήκε αυτόν τον θησαυρό. Γιατί από τα χρήματα που κρατούσε, νόμισαν ότι βρήκε θησαυρό από αρχαία νομίσματα και τον έσυραν στις Αρχές για ανάκριση. Τελικά, μετά την ανάκριση και τις έρευνες έγινε γνωστόν το συγκλονιστικό αυτό γεγονός και έτρεξαν όλοι στο σπήλαιο, γεμάτοι δέος και θαυμασμό, για να τους δούν όλους από κοντά. Και ενώ συνομιλούσαν, οι επτά Παίδες είπαν ότι νυστάζουν και θέλουν να κοιμηθούν. Και πράγματι έγειραν το κεφάλι και κοιμήθηκαν... μέχρι την ημέρα της κοινής Αναστάσεως ...

(Πηγή: http://www.parembasis.gr/2000/00_08_06.htm)

Τα ονόματα των Επτά Παίδων όπως αναγράφονται στα τροπάρια της ε΄ ωδής, της ακολουθίας του όρθρου της 22ας Οκτωβρίου οπότε και εορτάζουν:

Μαξιμιλιανόν, Ιωάννην, Ιάμβλιχον, Μαρτίνόν τε τούς φωστήρας, τούς τά πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αινέσωμεν πιστοί, **Αντωνίνον** τόν ένδοξον, **Εξακουστωδιανόν** τε, **Διονύσιον** πόθω, τόν πάνσοφον δοξάζοντες. (Πηγή: <http://www.qub.ac.uk/ibs/glt/texts/Oct/22.htm>)

- **Για τον μεγάλο Άγιο τον αποκαλούμενο και Γέροντα της Ρωσίας, τον Άγιο Σεραφεΐμ του Σαρώφ, από την πένα του Φώτη Κόντογλου:**

... Αυτός ο άγιος είναι ένας από τους τελευταίους, γιατί γεννήθηκε στο **Κουρσκ** κατά τα **1759** και κοιμήθηκε στα **1833**, δηλαδή έζησε στον ίδιο καιρό με το δικό μας άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη. Το κοσμικό όνομά του ήτανε Προχόρ, δηλαδή Πρόχορος, κ' ήτανε το τρίτο παιδί της οικογένειάς του. Τα μεγαλύτερά του ήτανε ένας αδελφός και μια αδελφή. Ο πατέρας του ήτανε πρακτικός κάλφας που έχτιζε εκκλησιές. Λίγο πριν να γεννηθεί ο Προχόρ, έπιασε να χτίζει μια μεγάλη εκκλησία, μα δεν πρόφταξε να την τελειώσει, γιατί πέθανε. Αλλά η γυναίκα του ήτανε άξια κ' είχε μάθει κοντά του κάμποσα από την τέχνη του, κι' άμα απόμεινε χήρα, ανάλαβε εκείνη ν' αποτελειώσει την εκκλησιά. Πολλές φορές έπαιρνε μαζί της και το μικρό Προχόρ, που έδειχνε μεγάλη αγάπη στην τέχνη των γονιών του...

...Ο Προχόρ ήτανε επτά χρονών. Μια μέρα τον πήρε η μητέρα του μαζί της στην εκκλησιά που έχτιζε. Την ώρα που ανεβαίνανε στο καμπαναριό, ο Προχόρ παίζοντας, σαν παιδί, παραπάτησε κ' έπεσε από τόσο ψηλά, που θα σκοτωνότανε σίγουρα. Μα σαν να τον πιάσανε κάποια άορατα χέρια, δεν έπαθε τίποτα. Εκείνη την ώρα έτυχε να περνά ένας θεοφοβούμενος άνθρωπος που είχε προορατική χάρη, κ' είπε στη μητέρα του πως ο Θεός έκανε εκείνο το θαύμα, γιατί προώριζε το παιδί να γίνη ένας μεγάλος άγιος.

...Σαν έγινε δέκα χρονών, αρρώστησε, κ' έπαψε να πηγαίνει στο σχολείο. Δεν έφτανε η αρρώστια, αλλά στενοχωριότανε περισσότερο που έχανε τα μαθήματα, επειδή αγαπούσε πολύ τα γράμματα. Μια νύχτα τον άκουσε η μητέρα του να μιλά με κάποιον. Σαν τον ρώτησε, της είπε πως είχε δη την Παναγία, και πως του είπε πως θα τον γιατρέψει. Όπως κ' έγινε. Γιατί, ύστερ' από λίγες μέρες περνούσε από το σπίτι τους μια λιτανεία με τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας, κ' η μητέρα του τον πήγε και την ασπάσθηκε. Την άλλη μέρα, το παιδί έγινε ολότελα καλά.

...“Στάρετς” στα ρωσικά θα πη “γέροντας”, “πνευματικός”, “ξομολόγος”. Ο ρωσικός λαός είχε πολύν σεβασμό στους “στάρετς”, όπως ο δικός μας στους “πνευματικούς”. Ο άγιος Σεραφεΐμ

καταλάβαινε τι είχε μέσα κάθε καρδιά που τον πλησίαζε, γιατί είχε λάβει τη χάρη να εισχωρή στα βάθη της ψυχής. Οι άνθρωποι που ξομολογιόντανε, θαυμάζανε πώς ήξερε τα μυστικά της ζωής τους, πριν να του τα πούνε. Σ' όλους ευχότανε να αποκτήσουν την ειρήνη της καρδιάς. Ο Άγιος είχε και προφητικό χάρισμα. Σε όσους τον ρωτούσαν πώς μπορούσε να γνωρίζει τι είχε κάνει ο κάθε άνθρωπος, έλεγε: **"Τέκνον μου, δεν λέγω σ' όποιον έρχεται σε μένα τίποτ' άλλο, παρά ό,τι με προστάζει ο Θεός"**.

... Σαν γύρισε ο πάτερ Σεραφείμ στο μοναστήρι, τρέξαν οι καλογρηές από το Ντιβέγεβο και τον παρακαλέσανε να τους πάρη κάτω από την καθοδήγησή του. Ο Άγιος ωργάνωσε καλύτερα το μοναστήρι τους, του έδωσε έναν καινούριον κανονισμό, και κυβερνούσε τις μοναχές σύμφωνα με τις διαταγές και τις υποδείξεις που έπαιρνε από την Παναγία.

... Κατά τα 1831, δυο μέρες πριν από του Ευαγγελισμού, ο Άγιος είχε πληροφορία άνωθεν πως θα του φανεωνότανε η Παναγία τη νύχτα της γιορτής της. Εκείνη τη νύχτα πιάσανε την προσευχή ο Άγιος μαζί με μια ευσεβέστατη μοναχή Ευπραξία.

Άξαφνα, εκεί που προσευχότανε, άκουσε η Ευπραξία μια βουή και ψαλμωδίες που ερχόντανε από ψηλά. Ύστερα είδε ένα θαμπωτικό φως κ' ένοιωσε στον αγέρα μια γλυκειά ευωδία. Ανατρίχιασε σαν είδε τον Άγιο ν' απλώνη τα χέρια του και να φωνάζη **"Θεομήτωρ Πανάχραντε!"** Η μοναχή είδε δύο Αγγέλους που προπορευόντανε από την Παναγία, κι' από πίσω της ακολουθούσανε ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, ο απόστολος Ιωάννης και δώδεκα παρθενομάρτυρες. Το κελλί άστραψε από ένα φως ουράνιο, κι' οι τοίχοι είχανε χαθή. Το φως έγινε τόσο δυνατό που ξεπερνούσε τη λάμψη του ήλιου. Η Ευπραξία τυφλώθηκε από τη φωτοχυσία, κ' έπεσε χάμω σαν κεραυνόπληκτη. Της φάνηκε σαν νάκουγε από μακριά την Παναγία να μιλά με τον Άγιο, χωρίς να καταλαβαίνει τι λέγανε. Μοναχά ξεχώρισε τα τελευταία λόγια που είπε η Παναγία στον άγιο Σεραφείμ: **"Σύντομα, εκλεκτέ μου, θα είσαι μαζί μας"**.

Ύστερα η Θεοτόκος σήκωσε απάνω την Ευπραξία και της έδειξε τις άγιες μάρτυρες που ήτανε μαζί της και που μαρτυρήσανε για την αγάπη του Υιού της, λέγοντάς της: **"Μαρτύριο δεν είναι μοναχά η θυσία του σώματος, αλλά κι' ο πόνος που υποφέρει η ψυχή για την αγάπη του Κυρίου"**. Τέσσαρες ώρες βάσταξε αυτή η όραση. Ο Άγιος είπε στην Ευπραξία πως ήτανε η δωδέκατη φορά που είδε την Παναγία...

Η συνομιλία με τον Μοτοβίλωφ (από τον Φώτη Κόντογλου):

...Ο Νικόλας Μοτοβίλωφ είχε γράψει κάποιες σημειώσεις από μια συνομιλία του με τον άγιο Σεραφείμ, που βρεθήκανε ύστερ' από εβδομήντα χρόνια. Αυτή η συνομιλία έγινε κατά το τέλος του Νοέμβρη του 1831, και το χειρόγραφο βρέθηκε στα 1901. Ιδού τι γράφει ο Μοτοβίλωφ:

"Ήτανε μια συννεφιασμένη μέρα. Χιόνι πολύ είχε σκεπάσει τη γη, και πέφτανε πυκνές οι άσπρες μπαμπακούρες. Ο πατήρ Σεραφείμ μ' έβαλε να καθίσω δίπλα του, απάνω σ' ένα κομμένο δέντρο, σ' ένα ξέφωτο μέσα στο δάσος. Ύστερα μου είπε: "Ο Θεός μού φανέρωσε πως στα παιδικά χρόνια σου ήθελες να μάθης ποιος είναι ο σκοπός της χριστιανικής ζωής. Σε συμβουλευανε να πηγαίνης στην εκκλησία, να κάνης την προσευχή σου στο σπίτι, να δίνης ελεημοσύνη και να κάνης όλα τα καλά τα έργα, γιατί σ' αυτά βρίσκεται ο σκοπός της χριστιανικής ζωής. Μα δεν σε ικανοποιούσανε αυτά μοναχά. Λοιπόν σου λέγω πως η προσευχή, η νηστεία, οι αγρυπνίες και κάθε άλλο χριστιανικό έργο είναι πολύ καλά. Αλλά ο σκοπός της ζωής μας δεν είναι να κάνουμε μοναχά αυτά τα έργα, επειδή αυτά είναι τα μέσα που χρειάζονται για να φθάσουμε στο σκοπό της χριστιανικής ζωής. **Ο αληθινός προορισμός του χριστιανού είναι να αποκτήση το Άγιον Πνεύμα.**

Γνώριζε πως κανένα καλό έργο δεν φέρνει τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, αν δεν γίνεται για την αγάπη του Χριστού. Σκοπός της ζωής μας είναι μοναχά η απόκτηση της χάριτος του Αγίου Πνεύματος".

Εγώ τότε τον ρώτησα: "Τι εννοείς, πάτερ, λέγοντας απόκτηση; Δεν καταλαβαίνω καθαρά". Ο Άγιος μου είπε: "Αποκτώ είναι το ίδιο με το κερδίζω. Ξέρεις τι θα πη κερδίζω χρήματα. Αποκτώ το Άγιον Πνεύμα είναι το ίδιο πράγμα. Στη ζωή, οι συνηθισμένοι άνθρωποι έχουνε για σκοπό να κερδίσουνε χρήματα, και κείνοι που στέκονται πιο ψηλά στην κοινωνία, θέλουνε να κερδίσουνε τιμές και δόξα. Το να αποκτήση κανένας τη χάρη του Αγίου Πνεύματος είναι σαν να κερδίξη ένα αιώνιο απόκτημα, την αιώνια ζωή, ένα θησαυρό που δεν καταστρέφεται κι' ούτε χάνεται ποτέ. Κάθε καλό έργο, που κάνουμε για την αγάπη του Χριστού, μας δίνει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Αλλά περισσότερο απ' όλα μας δίνει αυτή τη χάρη η προσευχή, γιατί ο καθένας μπορεί να προσευχηθή, πλούσιος ή φτωχός, άρχοντας ή χωριάτης, δυνατός ή αδύνατος, γερός ή άρρωστος, ενάρετος ή αμαρτωλός. Λοιπόν ας συνάξουμε το θησαυρό της θείκης ευσπλαχνίας. Ένας άνθρωπος που ζητά

νάβρη τη σωτηρία του και που μετανοεί για τις αμαρτίες του, μπορεί με τις καλές πράξεις να αποκτήσει το Άγιον Πνεύμα, που εργάζεται μέσα μας και μας εισάγει στη βασιλεία του Θεού. Μ' όλα τα πεσίματά μας, μ' όλο το σκοτάδι που περιζώνει την ψυχή μας, η χάρη του Αγίου Πνεύματος, που μας δόθηκε με το βάπτισμα, δεν παύει να λάμπη μέσα στην καρδιά μας με το φως της μετανοίας. Αυτό το φως του Χριστού σβήνει όλα τα σημάδια που αφήσανε τα παλιά αμαρτήματά μας και μας ντύνει μ' ένα μανδύα άφθαρτον που είναι καμωμένος από τη χάρη".

Του λέγω: "Πάτερ μου, μού μιλάς για τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, αλλά πώς μπορώ να τη δω; Τα καλά τα έργα τα βλέπουμε, μα το Άγιον Πνεύμα πώς μπορεί να το δη κανένας; Πώς μπορώ να γνωρίσω αν βρίσκεται ή δεν βρίσκεται μέσα μου;" Ο Άγιος μου αποκρίθηκε: "Όταν κατεβαίνει το Άγιον Πνεύμα επάνω στον άνθρωπο και εισχωρεί μέσα του, η ψυχή του ανθρώπου γεμίζει από μια χαρά ανέκφραστη, γιατί το Άγιον Πνεύμα μεταμορφώνει σε χαρά ό,τι αγγίζει. Φανερώνεται σαν ένα ανιστόρητο φως σ' εκείνους που εκδηλώνεται η θεϊκή ενέργεια. Οι άγιοι Απόστολοι γνώρισαν με τις αισθήσεις τους την παρουσία του Αγίου Πνεύματος".

Τότε τον ρώτησα: "Πώς θα μπορέσω να το δω κ' εγώ με τα μάτια μου; "Απάνω σ' αυτά, ο πάτερ Σεραφείμ έβαλε τα χέρια του στους ώμους μου και μου είπε: "Τέκνον μου, βρισκόμαστε κ' οι δυο μας μέσα στο Άγιον Πνεύμα... Γιατί δεν θέλεις να με κοιτάξεις;" "Πάτερ μου, του είπα, δεν μπορώ να σε κοιτάξω. Τα μάτια σου βγάζουνε αστραπές. Το πρόσωπό σου έχει γίνει πιο αστραφτερό από τον ήλιο, και τα μάτια μου θαμπώσανε από το φως". "Μη φοβάσαι, τέκνο του Θεού, είπε ο γέροντας. Κ' εσύ είσαι ολόφωτος όπως είμ' εγώ. Γιατί βρίσκεσαι μέσα στο Άγιον Πνεύμα. Αλλιώς δεν θα μπορούσες να με δης με την όψη που με βλέπεις". Έσκυψε απάνω μου και μου είπε σιγανά στο αυτί: "Ευχαρίστησε τον Ύψιστο για την άπειρη καλοσύνη του. Προσευχήθηκα μυστικά στον Κύριο και είπα μέσα μου: Κύριε, αξιώσέ τον να ιδή καθαρά με τα σωματικά μάτια του την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματός Σου, που τη φανερώνεις στους δούλους σου όποτε καταδέχεσαι να παρουσιασθής μέσα στο μεγαλοπρεπές φως της δόξης Σου. Κι' όπως βλέπεις, ο Κύριος αμέσως δέχθηκε την προσευχή του τιποτένιου Σεραφείμ.

Πόση ευγνωμοσύνη πρέπει να χρωστούμε στο Θεό για τούτο το ανείπωτο δώρο που μας έδωσε! Μήτε οι Πατέρες της ερήμου δεν αξιώνονταν πάντα να δούνε τέτοια φανερώματα της αγαθότητός Του. Λοιπόν, τέκνον μου, κοίταξέ με ελεύθερα. Μη φοβάσαι, ο Κύριος είναι μαζί μας". Τότε πήρα θάρρος από τα λόγια του και τον κοίταξα. Μα μ' έπιασε τρόμος! Να φαντασθής μέσα στη σφαίρα του ήλιου όπως φαίνεται στο καταμεσήμερο, που λαμποκοπά μ' όλη τη δύναμή του, το πρόσωπο ενός ανθρώπου! Βλέπεις να σου μιλά, να σαλεύουμε τα χείλια του, βλέπεις την έκφραση των ματιών του που αλλάζει, ακούς τη φωνή του, νοιώθεις τα χέρια του που σε κρατούνε από τους ώμους, μα δεν βλέπεις μήτε αυτά τα χέρια, μήτε το σώμα του συνομιλητή σου, αλλά μοναχά μια δυνατή φεγγοβολή που σε τυφλώνει και που απλώνει ολόγυρα, φωτίζοντας με τη λάμψη της το χρώμα και τις άσπρες μπαμπακούρες που πέφτουνε ακατάπαυστα από τον ουρανό.

Ο Άγιος με ρώτησε: "Τι αισθάνεσαι;" "Ειρήνη και ηρεμία, που δεν μπορώ να την εκφράσω", είπα. "Τι άλλο καταλαβαίνεις, τέκνον μου;" "Μια ανείπωτη χαρά πλημμυρίζει την καρδιά μου". "Αυτή η χαρά που αισθάνεσαι, τέκνον μου, δεν είναι τίποτα μπροστά σε κείνη τη χαρά που γράφει ο άγιος Απόστολος Παύλος «ά οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδιαν ανθρώπου ουκ ανέβη, ά ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν» (Α' Κορινθ. β', 9). Εμείς πήραμε έναν αρραβώνα μοναχά απ' αυτή τη χαρά, αλλά τι θα είναι άραγε ολόκληρη εκείνη η χαρά; Τι αισθάνεσαι ακόμα, τέκνο του Θεού;" "Μια ανέκφραστη ζεστασιά". "Μα πώς, τέκνον μου; Βρισκόμαστε μέσα στο δάσος, είναι χειμώνας, και πατάμε απάνω στο χιόνι. Ποια λοιπόν είναι αυτή η ζεστασιά που νοιώθεις;" "Είναι σαν ένα ζεστό λουτρό. Ακόμα αισθάνομαι μια ευωδία, που τη νοιώθω για πρώτη φορά".

Ο Άγιος είπε: "Το γνωρίζω, το γνωρίζω, αυτό ίσα - ίσα ήθελα να μου πης. Αυτή η ευωδία είναι η ευωδία του Αγίου Πνεύματος. Κι' αυτή η ζεστασιά, που μου λες, δεν είναι γύρω μας, αλλά μέσα μας. Αυτή ζέσταινε τους ασκητάδες και δεν φοβόντανε το χειμωνιάτικο κρύο, γιατί η χάρη ήτανε το ρούχο που τους προστάτευε. **Η βασιλεία του Θεού είναι μέσα μας. Αυτό φαίνεται από την κατάσταση που βρισκόμαστε τώρα.** Να, αυτό είναι το να βρίσκεται κανένας μέσα στην ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Θα θυμάσαι τούτη τη χάρη που αξιώθηκες; Ο Κύριος θα σε βοηθήσει να φυλάγης αυτά τα πράγματα στην καρδιά σου, γιατί δεν δόθηκε μοναχά σε σένα να τα γνωρίσης, αλλά, από σένα, σ' ολόκληρον τον κόσμο. Πήγαινε λοιπόν στην ευχή του Χριστού και της Παναγίας".

Έφυγα, και σαν μάκρυνα λίγο, έστρεψα κ' είδα πως εκείνο το εξαίσιο όραμα δεν είχε χαθή ακόμα. Ο γέροντας καθότανε όπως ήτανε στην αρχή, και το ανέκφραστο φως, που είχα δη με τα μάτια μου, τον έκανε να φεγγοβολά ολόκληρος".

Σημ1 (ΛΜΔ): Η συμπεριφορά του ψευδοπροφήτου (αντιπροδρόμου), αλλά και του Αντιχρίστου δεν θα είναι καθόλου «δημοκρατική», παρ' όλο που θα ζητήσει την υποστήριξη του κόσμου και τελικά θα την λάβει. Η νίκη του Αντιχρίστου δεν θα είναι νίκη επί της δυνάμεως του Θεού, διότι τα ψευδοθαύματά του δεν μπορούν να αντιπαραβληθούν προς τα αληθινά θαύματα που θα γίνονται από τους δύο προφήτες του Θεού (Ηλία και Ενώχ), και προς τη θείκη δύναμη που τα πραγματοποιεί, και ποτέ δεν είναι δυνατόν να ηττηθεί η δύναμη του Θεού από τη δύναμη του κακού, αλλά είναι νίκη κοσμική (θα καταφέρει να κερδίσει την προτίμηση του κόσμου στο άτομό του για να γίνει παγκόσμιος ηγεμόνας):

«**Αποκ. 13, 5** καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο. **6** καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας. **7** καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος. **8** καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἁρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.»

Από το παραπάνω εδάφιο φαίνεται καθαρά ότι ο Αντίχριστος θα πολεμήσει τους Χριστιανούς 42 μήνες, δηλ. 3,5 χρόνια. Θα αποσταλούν όμως από το Θεό οι δύο προφήτες, Ηλίας και Ενώχ, να ελέγξουν τον Αντίχριστο. Ο Αντίχριστος θα πείθει τον κόσμο χρησιμοποιώντας κάθε είδους υποκρισία και απάτη, προκαλώντας αρχικά την συμπάθεια του κόσμου, κάνοντας και πολλά ψευδοθαύματα με την υποστήριξη του Σατανά, και ασκώντας συγχρόνως, για τον σκοπό του αυτό (να πείσει τον κόσμο), ισχυρή ψυχολογική βία μέσω των τότε μέσων ενημερώσεως. Και βέβαια με τέτοιο τρόπο δεν μπορεί να πολεμήσει τη δύναμη του Θεού, αλλά προσπαθεί να επιτύχει νίκη στο κοσμικό πεδίο επί των προφητών και των Αγίων (ήτοι των τότε αληθινών Χριστιανών), και τελικά το επιτυγχάνει κατά παραχώρηση Θεού. Δηλ. επειδή οι τότε άνθρωποι είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία διεστραμμένοι, πείθονται τελικά, λόγω και της ασκουμένης βίας επι των συνειδήσεων των, από τον Αντίχριστο και τον αναδεικνύουν όχι μόνο παγκόσμιο κυβερνήτη, αλλά τον προσκυνούν και σαν Θεό. Διότι, μαζί με τον ψευδοπροφήτη, θα εκβιάζει όλους, ότι όποιος δεν τον αναγνωρίσει και προσκυνήσει σαν Θεό θα φονευθεί, και αν δεν σφραγισθεί απ' αυτόν, δεν θα μπορεί να αγοράζει ή να πωλεί αγαθά (επομένως ούτε τρόφιμα!):

«**Αποκ. 13, 14** καὶ πλανᾷ (ο ψευδοπροφήτης- σημ. ΛΜΔ) τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου (Αντιχρίστου - σημ. ΛΜΔ), λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε. **15** καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἢ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι. **16** καὶ ποιῆι πάντας τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, **17** καὶ ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. **18** Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ **χξς'** (666)».

Για την επανεμφάνιση του Αγίου Σεραφείμ στο προσκήνιο της Ρωσίας, αλλά και του κόσμου όλου, μιλάνε τα παρακάτω αποσπάσματα απο το βιβλίο "Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ" έκδοση Ι.Μ. Παρακλήτου (ΛΜΔ)

Ἡ Βεβήλωση

Ἐράσαν δεκαεπτά χρόνια ἀπό τήν ἐπίσημη καί πανηγυρική ἀνακήρυξι τῆς ἀγιότητος τοῦ ὁσίου Σεραφείμ. Σ' αὐτό τό διάστημα τά ἱερά του λείψανα ἀναπαύονταν στή μονή τοῦ Σάρωφ, στόν ναό τῆς Κοιμήσεως.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ κομμουνιστική λαίλαπα, πού ξέσπασε τό 1917, καταστρέφοντας κάθε ἱερό καί ὄσιο, δέν δίστασε νά διασύρῃ καί νά βεβηλώσῃ τά χαριτόβρυτα αὐτά λείψανα. Ἔτσι, στίς 17 Δεκεμβρίου τοῦ 1920, λίγο πρίν τήν ἑορτή τοῦ ὁσίου (2 Ἰανουαρίου), ἡ πμία λάρνακα ἀποσφραγίσθηκε μέ ἀπόφασι τῆς ἄθεις σοβιετικῆς ἐξουσίας. Ἦταν μία πρᾶξι ἀπίστευτη καί ἀχαρακτήριστη γιά τή μέχρι χθές φιλόθεη Ρωσία.

... Ἦρθε, ὅπως ἦταν φυσικό, καί ἡ σειρά τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ. Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1920, ἡ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς περιοχῆς Τεμνικώφ ἀποφάσισε νά τ' ἀποσφραγίσῃ. Πραγματικά, στίς 17 Δεκεμβρίου, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, μέ τήν παρουσία εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἰατροδικαστῶν, τά ἱερά λείψανα τοῦ ὁσίου ἀποσφραγίσθηκαν καί ἐξετέθησαν σέ κοινή θέα τοῦ λαοῦ. Παρά τίς ἀναρίθμητες παρακλήσεις κληρικῶν καί λαϊκῶν, οἱ ἀρχές ἄφησαν ἐπιτηδες τά λείψανα σ' αὐτή τήν κατάστασι, γιά νά εἰρωνευθοῦν τόσο τόν ὄσιο, ὅσο καί τούς πιστούς πού τόν τιμοῦσαν.

... Εἶναι ἐντυπωσιακό τό θάρρος τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ Φεντότωφ τῆς νομαρχίας Νιζεγκόρσκ, πού σύσσωμοι ἔγραψαν στή Μόσχα ὅτι εἶναι ἀγανακτισμένοι καί μέ βαθιά πληγωμένο τό θρησκευτικό τους συναίσθημα, γιατί βρίσκονται ἀκόμη γυμνά κι ἐκτεθειμένα τά ἅγια λείψανα τοῦ ὁσίου Σεραφείμ. Ἐπί πλέον, ἀπέδιδαν τή φοβερή ξηρασία, πού ἀπειλοῦσε νά καταστρέψῃ ὅλες τίς καλλιέργειες, στόν πρωτοφανῆ, γιά τήν ἱστορία τῆς Ρωσίας, ἐμπαιγμό τῶν ἁγίων λειψάνων. Ἦδη πρωτάκουστη πεῖνα – σάν θεϊκή τιμωρία – εἶχε ἀρχίσει νά ἀπειλῆ τή Ρωσία...

... Κάποια φήμη μόνο κυκλοφόρησε πῶς τά ἅγια λείψανα χάθηκαν τό 1927, καθῶς οἱ κομισσάριοι τά μετέφεραν στό Τεμνικώφ...

Τό μοναστήρι τοῦ Σάρωφ τό ἔκλεισαν στά 1926-27. Θαυματοργές εἰκόνες, βιβλία, σταυροί, ἀκόμη καί ἡ κυπαρισσένια λάρνακα τοῦ ὁσίου, ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρός. Μέρος τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως καταστράφηκε... Ἀπό τότε ὅλα καλύφθηκαν κάτω ἀπό ἕνα πέπλο τρόμου καί σιωπῆς.

Ἄλλο πιστός λαός περίμενε τώρα καρτερικά νά ἐκπληρωθῆ ἡ προφητεία τοῦ ὁσίου: «Ὁ ταπεινός Σεραφείμ δέν θά ἐπανέλθῃ σωματικά στό Σάρωφ. Τό λείψανό του θά μεταφερθῆ στό Ντιβέγιεβο. Θά τελειώσουν τότε καί τά δύσκολα χρόνια τῆς Ρωσίας».

Μιά φοβερή βροντή άκούστηκε τά μεσάνυχτα τής
‘Η εύρεσις* 11ης Ίανουαρίου 1991 στίς χιονισμένες έκτάσεις,
πού διασχίζει ό ποταμός Νέβας, κι ένας κεραυνός
φώπσε άστραπαϊά όλη τήν Πετρούπολι.

‘Η βροντή ήταν τόσο δυνατή, ώστε πολλοί πετάχθηκαν τρο-
μαγμένοι άπό τόν ύπνο και έτρεξαν νά κοιτάξουν άπό τά παράθυ-
ρα. ‘Η πρώτη σκέψις πού γεννήθηκε στόν χαράσσοντα αυτές τίς
γραμμές ήταν όπι έπρόκειτο για κάποια έκρηξι ή καταστροφή.

Τήν ίδια ήμέρα άρχισε άπροσδόκητα ν’ άνεβαίνη ή στάθμη
του Νέβα. Τά νερά του, κυριολεκτικά μπροστά στά μάτια μας, άνέ-
βηκαν δύο μέτρα ψηλότερα. Οί μπάλες-δεικτες στή νησίδα Βασι-
λιεφσκυ μόλις πού πρόβαλλαν άπό τό νερό.

Γι’ αυτή τήν παράδοξη «καιρική άνωμαλία» έγραψαν τήν άλλη
ήμέρα και οι έφημερίδες τής πρωτεύουσας.

Μ’ ένα τέτοιο «σημείο» άνήγγειλε ό όσιος Σεραφείμ του Σά-
ρωφ τήν επανεύρεσι των άγίων λειψάνων του στήν παλαιά πρωτεύ-
ουσα τής Ρωσικής Αυτοκρατορίας. ‘Η είδησις γι’ αυτή τή νέα εύρε-
σι, πού ανακοινώθηκε στή χριστουγεννιάτικη ακολουθία, ήταν ξαφ-
νική, αλλά όλοι τήν περίμεναν...

Στίς 4 μ.μ. τής 11ης Ίανουαρίου, στόν καθεδρικό ναό τής Πα-
ναγίας του Kazάν, στήν Πετρούπολι (πού θεωρητικά είναι άκόμη
Μουσείο Θρησκευτών και Αθείας!), ένα βάθρο καλυμμένο μέ στόφα
βρισκόταν στή μέση, κάτω άπό τόν τρουλλο, έτοιμο νά δεχθῆ τά ά-
για λείψανα του όσίου Σεραφείμ. Μπροστά σ’ αυτό στεκόταν ό πα-
τριάρχης Μόσχας και πασών των Ρωσιών ‘Αλέξιος ό Β΄, πού κατέ-
φθασε άπό τή Μόσχα ειδικά για νά παραλάβη τά άγια λείψανα.
Στόν σολεύ, στή θέσι όπου κάποτε δέσποζε τό επιβλητικό άσημένιο
εικονοστάσι (πού άφαίρεσαν και έλειωσαν τό έτος 1920), ένα πα-
ραβάν εκρυβε τώρα «ντροπαλά» τήν άθειϊστική έκθεση. Τά φώτα του
«μουσείου» είχαν σβήσει. ‘Αναμμένος ήταν μόνο ό κεντρικός πο-
λυέλαιος. Και φάνηκε για λίγο όπι ή εκκλησία μας είχε άνοιχθῆ
πάλι, και όπι πάλι στόν χῶρο αυτό λατρευόταν ό Θεός.

Δύο επίσκοποι και μερικοί ιερείς πέρασαν πίσω άπό τό παρα-
βάν στό βάθος του ναού, στό σκοτάδι, για νά φέρουν τά άγια λεί-

* ‘Ολόκληρο τό κείμενο, πού άφορά τήν εύρεσι των άγίων λειψάνων, άποτελεϊ
δημοσίευμα του Γενναδίου Μπελοβόλωφ, επιστημονικού συνεργάτου του
Μουσείου Ντοστογιέφσκυ (βλ. βιβλιογραφία).

ψανα. Στόν ναό ἐπεκράτησε ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς· ἡ ἡσυχία, γιά τήν ὁποία λέει ὁ λαός: «Ἄγγελος πέρασε...».

Παρατηροῦσα τό τραπέζι στό κέντρο τοῦ ναοῦ. Μά εἶναι δυνατόν! Ἐδῶ τώρα θά τοποθετήσουν τά τίμια ὅσα τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ! Πῶς εἶναι δυνατόν νά ζοῦμε τόσα χρόνια σ' αὐτή τήν πόλι, νά περνᾶμε τόσες φορές ἔξω ἀπ' αὐτό τόν ναό, καί νά μή γνωρίζουμε ποιός μυστικά ἀναπαυόταν ἐκεῖ μέσα, ποιά ἀγιότης ἦταν δίπλα μας! Πόσον καιρό μᾶς ἦταν ἄγνωστη ἡ τύχη τῶν λειψάνων τοῦ μεγάλου ἀγίου τῆς ρωσικῆς γῆς!

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὅταν κλείσθηκε τό μοναστήρι τοῦ Σάρωφ, ἐξαφανίσθηκαν καί τά ἴχνη τῶν ἀγίων λειψάνων. Πέρασαν δεκαετίες χωρίς καμμιά εἶδησι, μέχρι πού πρόσφατα, χάρι στή «γκλάζνοσι», κατωρθώθηκε νά βρεθοῦν κάποια ντοκουμέντα, σύμφωνα μέ τά ὁποία τά ἅγια λείψανα, μετὰ τήν ἀφαίρεσί τους ἀπό τή μονή τοῦ Σάρωφ, παραδόθηκαν στό «Ἀντιθρησκευτικό Μουσεῖο Τεχνῶν» τῆς Μόσχας, πού στεγαζόταν στό μοναστήρι Ντονσκοί. Τό μουσεῖο αὐτό κλείσθηκε γύρω στό 1930, κατά τήν «πενταετία τῆς ἀθεΐας», ὅποτε τά ἅγια λείψανα παραδόθηκαν στό «Κεντρικό Ἀθεϊστικό Μουσεῖο» τῆς Μόσχας. Ἀλλά καί αὐτό κλείσθηκε τό 1946. Ἀπό τό ἔτος ἐκεῖνο τά ἴχνη τῶν λειψάνων χάθηκαν γιά πάντα – ἔτσι νόμιζαν οἱ περισσότεροι...

Καί νά! Στίς ἀρχές Νοεμβρίου τοῦ 1990 κάποιοι ὑπάλληλοι τοῦ «Μουσείου Θρησκευτῶν καί Ἀθεΐας» τῆς Πειρουπόλεως ἀνακάλυψαν στό... τμήμα ταπήτων(!) ἕνα ἄγνωστο ἀντικείμενο, στό ὁποῖο μέχρι τότε κανεῖς δέν εἶχε δώσει σημασία. Τό ἀντικείμενο ἐκεῖνο εἶχε σχῆμα ὀρθογώνιο καί ἦταν τυλιγμένο μέ πανί, ραμμένο καλά.

Ἀφαίρεσαν τό πανί καί εἶδαν μιά μικρή ξύλινη βάση, κι ἐπάνω της, καλυμμένο μέ βαμβάκι καί τυλιγμένο μέ ἐπιδέσμους, τό λείψανο κάποιου ἀγνώστου ἀκόμη ἀγίου. Ὅλα τά ὅσα ὑπῆρχαν στή θέσι τους. Ἡ κόρα εἶχε τά μαλλιά καί τά γένια. Στά χέρια φοροῦσε γάντια καί στά πόδια μπότες. Ἐνα πλευρό ὅμως ἦταν σπασμένο, καθὼς καί ἡ λεκάνη.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ μουσείου Σέργιος Νικολάγιεβιτς Παύλωφ, παρών κατά τήν εὔρεσι τῶν λειψάνων, διηγεῖται πῶς, ὅταν ἔβγαλαν ἀπό τά χέρια τά δύο λευκά ἐπιμάνικα ἀπό ἀτλάζι, στό μέν ἕνα διάβασαν τή χρυσοκεντημένη φράσι: «Σβιατί ὅτσε Σεραφεῖμ» (ἅγιο

πάτερ Σεραφεΐμ), στό δέ ἄλλο τή συνέχεια: «μολί Μπόγα ὁ νάς» (πρέσβευε τῷ Θεῷ ὑπέρ ἡμῶν).

«Όταν εἶδα τό ὄνομα Σεραφεΐμ», συμπλήρωσε ὁ Σ.Ν. Παύλωφ, «κατάλαβα ἀμέσως ποιόν βρήκαμε. Διότι Σεραφεΐμ ἕναν ἔχουμε ἐμεῖς!».

Ἐπί πλέον, στή θέσι τοῦ στήθους βρισκόταν ὁ γνωστός μπρούτζινος σταυρός, δῶρο τῆς μητέρας του, πού φοροῦσε πάντα.

Τό περίεργο εἶναι ὅτι στό μουσεῖο δέν βρέθηκε κανένα σχετικό ντοκουμέντο ἢ κάποια περιγραφή τῶν λειψάνων. Θαρρεῖς καί δέν ὑπῆρχαν ἐκεῖ. Εἶχαν παραδοθῆ στό μουσεῖο τό καλοκαίρι τοῦ 1989 χωρίς κανένα χαρτί. Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ μουσείου ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς αὐτή τήν «παράξενη» τακτική: «Πρός τά λείψανα, ὅπως καί πρὸς κάθε ἄλλο “ἰδεολογικό ὄπλο”, συμπεριφέρονταν μέ τέτοιον τρόπο, ὥστε, μέ τήν πρώτη εὐκαιρία, νά μποροῦν νά τά ἐξαφανίσουν χωρίς ν’ ἀφήνουν κανένα στοιχεῖο».

Καί νά! Τά ἅγια λείψανα, τοποθετημένα στήν ἀστραφτερή ἐπίχρυση λάρνακα, μεταφέρθηκαν ἀπό τίς σκοτεινές ἀποθήκες τοῦ μουσείου στό κέντρο τοῦ ναοῦ, πάνω στούς ὄμους τῶν ἀρχιερέων καί ἱερέων. Ὁ πατριάρχης, στή θέα τῶν λειψάνων, στάθηκε ἀκίνητος, σάν παγωμένος, γιά πολλή ὥρα. Μετά πλησίασε καί προσκύνησε τό μέτωπο τῆς κάρας τοῦ ὁσίου τοῦ Θεοῦ.

Ἀκριβῶς ἐβδομηντα χρόνια παρέμειναν τά σεπτὰ λείψανα τοῦ ὁσίου Σεραφεΐμ στήν ἀθειϊστική αἰχμαλωσία. Ἐβδομηντα χρόνια εἶχαν περάσει καί ἀπό τήν κοίμησί του (1833) μέχρι τήν ἀνακήρυξί του (1903) καί τήν πρώτη ἀνακομιδή τῶν ἁγίων λειψάνων του – αὐτή ἦταν ἴσως ἡ πιο φωτεινή ἐβδομηκονταετία τῆς ρωσικῆς ἱστορίας. Ἐβδομηντα χρόνια ἀναγκαστήκαμε νά περιμένουμε καί γιά τή δεύτερη εὕρεσι τῶν λειψάνων του – αὐτή ἦταν ὅπωςδήποτε ἡ πιο τραγική ἐβδομηκονταετία τῆς ρωσικῆς ἱστορίας.

Στόν καθεδρικό ναό τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν ἐκφωνήθηκαν λόγοι. Ὁ πατριάρχης εἶπε ὅτι πλησιάζει τό τέλος τοῦ ἀθειϊσμοῦ, πού εἶχε κηρυχθῆ ἀπ’ ἄκρη σ’ ἄκρη τῆς Ρωσίας. Ὁ διευθυντής τοῦ μουσείου Σ. Κουτσίνσκ ἐξέφρασε, ἀντίθετα, τόν φόβο μήπως ἡ μαχομένη ἀθεΐα ἀντικατασταθῆ ἀπό τή... «μαχομένη θρησκευτικότητα»!

Τήν ὥρα πού ψαλλόταν ἡ παράκλησις μπροστά στή λάρνακα, μιά ἀπερίγραπτη εὐφροσύνη καί πνευματική χαρά εἶχε πλημμυρίσει τό ἐκκλησίασμα. Λές καί ὁ ἴδιος ὁ ὁσιος Σεραφεΐμ παρευρισκόταν ζωντανός ἀνάμεσά μας καί χαιρετοῦσε τόν καθένα μας μέ τό γνωστό ἐκεῖνο «χαρά μου!».

Μέ δάκρυα ὀδύνης εἶχαν ἀποχαιρετήσῃ οἱ πιστοί τό τίμιο λείψανο, ὅταν τό ἄρπαξαν οἱ κομισσάριοι. Μέ δάκρυα χαρᾶς, ἀντίθετα, δέχονταν τώρα τήν ἐπιστροφή του.

Όταν ακόμη ζούσε ο όσιος Σεραφεΐμ, ἔλεγε σχετικά μέ τόν χρόνο τῆς μελλοντικῆς ἀνακηρύξεώς του: «Στά μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ θά γιορτάσουν τό Πάσχα». Πράγματι, τό καλοκαίρι τοῦ 1903, ὅταν συγκεντρώθηκαν στό Σάρωφ ἑκατόν πενήντα χιλιάδες λαοῦ, μέ ἐπικεφαλῆς τόν τσάρο, γιά νά τιμήσουν τήν ἐπίσημη ἀνακήρυξι τοῦ ὁσίου, ὅλοι ὀνόμασαν τό γεγονός «Πάσχα τοῦ Σάρωφ». Γιατί τό καλοκαίρι ἐκεῖνο λησμονήθηκαν ὅλα τά προβλήματα, οἱ δικόνους καί οἱ κοινωνικές συγκρούσεις, καί ὀλόκληρη ἡ Ρωσία ἐνώθηκε μπροστά στόν τάφο τοῦ «φτωχοῦ Σεραφεΐμ».

Ἄλλά καί ἡ χαρά τῆς δευτέρας εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Σεραφεΐμ μπορεῖ νά συγκριθῆ μόνο μέ τήν πασχαλινή χαρά. Μόνο πού τώρα δέν ἦταν καλοκαιρινό, ἀλλά «χειμωνιάτικο Πάσχα», ἀφοῦ στά μέσα τοῦ χειμῶνος ἔπεσαν ἀνοιξιάτικες βροντές καί σίς ὄχθες τοῦ Νέβα «γιόρτασαν τό Πάσχα».

Όσο ζούσε ο ὀσιος, ποτέ δέν ἐπισκέφθηκε τήν Πετρούπολι. Ὅμως, μετά τήν κοίμησί του, εὐδόκησε νά ἐπισκεφθῆ διά τῶν ἀγίων λειψάνων του τήν παλαιά πρωτεύουσα τῆς χώρας μας, ἀπό τήν ὁποία ἐξῆλθε τό «βδέλυγμα τῆς ρωσικῆς ἐρημώσεως». Ἴσως ἡ παραμονή του γιά τόσα χρόνια στήν πόλι αὐτή, νά ἐπέφερε τήν κάθαρσί της ἀπό τίς πολλές της ἀνομίες. Λέτε, μαζί μέ τά ἅγια λείψανα, νά φανερώθηκε, ἐπί τέλους, καί ἡ πασχαλινή χαρά γιά τή Ρωσία;

Περίπου ἕνα μῆνα διήρκεσε τό «χειμωνιάτικο Πάσχα» σίς ὄχθες τοῦ Νέβα. Μπροστά στά ἅγια λείψανα, πού τοποθετήθηκαν στόν καθεδρικό ναό τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέφσκυ, στήν ὁμώνυμη Λαύρα, καθημερινά διαβαζόταν ὁ ἀκάθιστος ὕμνος στόν ὀσιο. Ἐδῶ ἐπίσης μπορούσατε ν' ἀκούσετε τούς χαρμόσυνους χαιρετισμούς «Χριστός Βοσκρέσε» (Χριστός Ἀνέστη)! – «Βοΐσπινου Βοσκρέσε» (Ἀληθῶς Ἀνέστη)! Εἶναι οἱ ἴδιοι χαιρετισμοί, μέ τούς ὁποίους ὁ μπάτουςκα Σεραφεΐμ χαιρετοῦσε ὅλους, ὅσοι τόν πλησίαζαν, σέ κάθε ἐποχή τοῦ ἔτους.

«Χριστός Ἀνέστη, μάνα Ρωσία! Χριστός Ἀνέστη, πολύπαθη Ρωσία! Ἀνέστη ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, πού πόνεσε γιά σένα. Θ' ἀναστηθῆς κι ἐσύ, ἀγαπημένη μου πατρίδα, ἔστω κι ἂν ὁ χειμῶνας ἀκόμη δέν πέρασε...».

Οἱ προφητεῖες τοῦ ὁσίου Σεραφεΐμ ἐκπληρώνονται μία-μία. Πρέπει νά ἐκπληρωθῆ καί ἡ τελευταία: Ὅτι τό τίμιο λείψανό του θά μεταφερθῆ ἀπό τό Σάρωφ στό Ντιβέγιεβο, κι ἐκεῖ θ' ἀνοίξῃ τό κήρυγμα τῆς παγκοσμίου μετανοίας.

Ἀπό τίς 7 Φεβρουαρίου τά ἅγια λείψανα βρίσκονται στή Μόσχα. Τό καλοκαίρι θά διασχίσουν ὅλη τή Ρωσία καί θά διανύσουν λιπανευτικά 800 χιλιόμετρα, πρίν φθάσουν στό Ντιβέγιεβο!

Ἔρχεται τό καλοκαίρι τῆς μετανοίας μας.

Ἔρχεται τό καλοκαίρι τοῦ Κυρίου.

Ἡ μεταφορά τους στό Ντιβέγιεβο

Ἡ 23η Ἰουλίου τοῦ 1991 θά μείνῃ ἀλησμόνητη γιά τόν ὀρθόδοξο πιστό λαό τῆς Ρωσίας: Εἶναι ἡ ἡμέρα, πού ξεκίνησε λιτανευτικά ἡ ἐπίσημη μεταφορά τῶν ἱαματικῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ ἀπό τή Μόσχα στή μονή τοῦ Ντιβέγιεβο.

Πρωῖ-πρωῖ, πλήθῃ λαοῦ τῆς πρωτεύουσῃς κατέκλυσαν τόν πατριαρχικό ναό τῶν Θεοφανείων, γιά νά κατευοδώσουν τόν μπάτουσκα Σεραφεῖμ. Σί ἑορταστικές ἐκδηλώσεις ἄρχισαν μέ πανηγυρική θεία Λειτουργία, στήν ὁποία συμμετεῖχαν σαράντα πέντε ἀρχιερεῖς, μέ προεξάρχοντα τόν πατριάρχη Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν Ἀλέξιο Β΄.

Στίς 3 τό ἀπόγευμα ὁ πατριάρχης μίλησε ἐπίκαιρα καί ἐποικοδομητικά πρὸς τοὺς ἀναρίθμητους προσκυνητάς. Στή συνέχεια τελέσθηκε εὐχαριστήρια παράκλησις στόν ὄσιο, καί ἀμέσως μιά μεγαλειώδης πομπή, περιστοιχίζοντας τά χαριτόβρυτα λείψανα, βγήκε στήν πλατεῖα τοῦ ναοῦ. Στήν ἐπίσημη αὐτή πομπή ἔλαβε μέρος ὅλο τό ἱερατεῖο τῆς Μόσχας.

Τά πλήθῃ τοῦ λαοῦ ἔχουν σχηματίσει δεξιά κι ἀριστερά στόν δρόμο ἀδιαπέραστα τείχη. Πολλοί κρατοῦν ἀναμμένα κεριά, ἐνῶ οἱ κωδωνοκρουσίες καί οἱ ψαλμωδίες ξεκύνονται γλυκῶχα στίς μοσχοβίτικες λεωφόρους. . .

. . . καί ἡ φάλαγγα ξεκινᾷ.

Στόν ναό Ἰβάνοβσκυ, κοντά στόν περιφερειακό δρόμο τῆς Μόσχας, γίνεται μιά σύντομη στάσις, κι ὕστερα ἀρχίζει ἡ πομπή τή θαυμαστή πορεία τῆς διασχίζοντας τή Ρωσία.

Ἡ Νογίνσκ εἶναι ἡ πρώτη στάση, ἀκολουθοῦν οἱ Ορεχόβο - Ζούεβο, το Βλαδιμίρ, ἡ Μονή Μπογολιούμπσκυ του Αγίου Ανδρέου Μπογολιούμπωφ, ἡ Βιασνίκη, το Γοροχόβετς, το Νίζνι Νόβγκοροντ, ἡ Αρζαμάς, καθώς και οἱ ἐνδιάμεσες κωμοπόλεις καί χωριά, καί τέλος κατευθύνεται πρὸς το Ντιβέγιεβο.

Ἡ πνευματική ἔξαρσις τῶν πιστῶν εἶχε κορυφωθῆ. Ἡ προσκυνηματική αὐτή πορεία, πού ξεκίνησε ἀπό τή Μόσχα καί διήνυσε λιτανευτικά 800 χιλιόμετρα, ἔφθανε στό τέλος τῆς! Τώρα πιά, ἡ πομπή περνοῦσε ἀπό τίς τελευταῖες κατοικημένες περιοχές μέ κατεύθυνσι τή μονή, πού θεμελίωσε μέ τόσους κόπους ὁ μπάτουσκα Σεραφεῖμ.

Μιά μικρή στάσις ἔγινε στό Ἐλεζάρεβο, στόν ναό τοῦ χωριοῦ. Καί νά, φάνηκε ἡ ψηλή σιλουέτα τοῦ καμπαναριοῦ τῆς μονῆς τοῦ Ντιβέγιεβο.

Μπροστά στή μονή, οἱ μοναχές καί πλήθος προσκυνητῶν ἐπιφύλαξαν ἐγκάρδια καί ἐνθουσιώδη ὑποδοχή στόν ὄσιο Σεραφεῖμ. Πασχαλινή χαρά ἔλαμπε στά πρόσωπα ὄλων. Σήκωσαν μέ εὐλάβεια τό ἅγιο λείψανο καί κατευθύνθηκαν πρὸς τήν πύλη τῆς μονῆς.

Ἐκεῖ, στήν πύλη, συνέβη κάτι πολύ συγκινητικό: Μιά σεβάσμια μοναχή, γερόντισσα 95 ἐτῶν, ὑποδεχόταν τόν ὄσιο, κρατῶντας στά τρεμάμενα χέρια της ἕνα κερί. Ἦταν ἡ μεγαλόσχημη μοναχή Μαργαρίτα, ἡ τελευταία ἀδελφή τῆς μονῆς τοῦ Ντιβέγιεβο ἀπό τό 1927, ὅποτε τό ἔκλεισαν οἱ μπολσεβίκοι. Καί τό κερί, πού κρατοῦσε, ἦταν τό κερί αὐτό, πού ὁ ἅγιος, ὅταν ζοῦσε, τό εἶχε δώσει σίς μοναχές, μέ τήν παραγγελία νά τό ανάψουν τήν ἡμέρα πού θά τόν ὑποδέχονταν στό μοναστήρι τους. Πράγματι, οἱ ἀδελφές ἀπό τότε ἐμπιστεύονταν διαδοχικά ἡ μία στήν ἄλλη τό κερί τοῦ ὁσίου, ὥσπου αὐτό κατέληξε στά χέρια τῆς ἀδελφῆς Μαργαρίτας!

Ἐπίσης ἀντίκρουσε συγκινημένος τήν αἰωνόβια μοναχή, πού τή στιγμή ἐκείνη ἦταν ὁ ζωντανός κρίκος πού συνέδεε δύο ἐποχές. Ὁ ὄσιος Σεραφεῖμ δέν ἄφησε τήν ἀλυσίδα τῆς παραδόσεως τῆς μονῆς νά σπάσῃ...

Ἡ πομπή προχώρησε μέ ἱεροπρέπεια πρὸς τόν ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό καθολικό τῆς μονῆς, ὅπου τοποθετήθηκε ἡ λάρνακα μέ τό τίμιο λείψανο, ἐνῶ οἱ μοναχές ἔψαλλαν τήν παράκλησι.

«Ὁ ταπεινός Σεραφεῖμ θά ἔλθῃ στό Ντιβέγιεβο...» εἶχε προφητεύσει ὁ ὄσιος πρὶν 160 χρόνια. Καί νά, τώρα, τόν Ἰούλιο τοῦ 1991, ἡ προφητεία του ἔγινε πραγματικότης!

Ἡ παρουσία τοῦ ὁσίου στή μονή εἶναι ὀλοζώντανη. Ἀναρίθμητα θαύματα ἐπιτελοῦνται, σ' ὅσους καταφεύγουν μέ πίστι στά χαριτόβρυτα λείψανά του. Ἡ τωρινή ἡγουμένη τῆς μονῆς τοῦ Ντιβέγιεβο, Σεργία μοναχή, ὁμολογεῖ:

«Μόλις σκεφτῶ κάτι πού χρειάζεται ἡ Μονή, ἀμέσως χτυπᾷ ἡ πόρτα κι ἐμφανίζεται κάποιος πού ρωτᾷ: “Μήπως θέλετε κάτι;”! Συνεχῶς γίνονται θαύματα ἀπό τά ἱερά λείψανα τοῦ ἁγίου μας. Θεραπεῖες, ἀπαλλαγές δαιμονισμένων, χίλιες δυό περιπτώσεις... Πρόσφατα ἕνα παιδάκι παράλυτο τό ἔφεραν οἱ γονεῖς του μέ πίστη. Τό ἔβαλαν πάνω στή λάρνακα κι ὅλοι ἐμεῖς γονατίσαμε καί προσευκηθήκαμε θερμά. Τό παιδί ἦταν ἀκίνητο. Οὔτε χέρια κινοῦσε, οὔτε πόδια... Ἐκλαιγε συνεχῶς. Ὅλοι κλαίγαμε ἀπό τήν κορύφωση τῆς συγκινήσεως, βλέποντας ἀπό τή μιά τό ἐντελῶς παράλυτο παιδί κι ἀπ' τήν ἄλλη τούς τραγικούς γονεῖς του νά ἰκετεύουν τόν ἅγιο νά μεσιτεύσει στόν Θεό. Ξάφνου, τό παιδί σηκώνεται καί κατεβαίνει σπητό στό πάτωμα!... Ἄρχισε νά περπατᾷ! Ἀνατριχιάσαμε κι ἀρχίσαμε νά σταυροκοπιόμαστε. Ἀπό τό νοῦ μου πέρασε ἀστραπιαῖα ἡ περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Τό πᾶν εἶναι νά ἔχεις πίστη, ὅπως τό παιδάκι καί οἱ γονεῖς του. Ἐφυγαν τρισευτυχισμένοι. Σέ λίγες ἡμέρες ξαναἤλθαν, ἔπεσαν μπροστά στά λείψανα κι εὐχαριστοῦσαν μέ λυγμούς».

